WASHINGTON 9 C

І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь... Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 104. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 5-го ЧЕРВНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, JUNE 5, 1974 No. 104. VOL. LXXXI.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРЕЗИДІЇ ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ 28-ої КОНВЕНЦІЇ УНС ТА ПРЕЗИДІЇ КОНВЕНЦІЇ

Підписана Президія Виборчої Комісії 28-ої Звичайної Конвенції Українського Народного Союзу оцим посвідчає, що згідно із дорученням, одержаним від Президії Конвенції та в спільній приявності і в приявності предсідника Конвенції ІВАНА О. ФЛИСА та секретарів Конвенції ІВАНА СКОЧИЛЯСА й АНДРІЯ ЗАБРОДСЬКОГО перевела в днях 1-го і 2-го червня 1974 перерахунок голосів, відданих на різних урядовців, що з них складається Головний Уряд Українського Союзу. Згаданий перерахунок відбувся на СОЮЗІВЦІ, оселі Українського Народного Союзу у відповідь на вимогу перерахунку, яку видвигнув під час згаданої Конвенції кандидат ІВАН ОДЕЖИНСЬКИЙ, та знайшов наступне:

НА ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА одержали загальну кількість голосів

ЙОСИП ЛИСОГІР	220
ЯРОСЛАВ ПАДОХ	180
ІВАН КРАВЧИШИН	6

НА ЗАСТУПНИКА ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА

ІВАН О. ФЛИС	248
ІВАН ТЕЛЮК	176

НА ГОЛОВНОГО ДИРЕКТОРА ДЛЯ КАНАДИ

СЕНАТОР ПАВЛО ЮЗИК	301
БОГДАН ЗОРИЧ	128

НА ЗАСТУПНИЦЮ ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА

МАРІЯ ДУШНИК	242
ОЛЕНА ОЛЕК	192

НА ГОЛОВНОГО ОРГАНІЗАТОРА

СТЕПАН ГАВРИЩ	259
РОМАН ТАТАРСЬКИЙ	175

НА КОНТРОЛЕРІВ

ІВАН ГЕВРИК	284
ІВАН ВИННИК	250
БОГДАН ГНАТЮК	219
ІВАН ВАЩУК	205
ІВАН СКАЛЬЧУК	202
о. СТЕПАН БІЛЯК	191
МИХАЙЛО ДАНИЛЮК	156
ПЕТРО ГАДЕК	104
АТАНАС КОБРИН	62
ІВАН ІВАСЮК	52
МИКОЛА ЛАВА	24

НА ГОЛОВНИХ РАДНИХ

БОГДАН ФУТЕЙ	240
ТАРАС ШМАГАЛА	235
МИРОН КУРОПАСЬ	233
АННА ГАРАС	231
ВАСИЛЬ ДІДЮК	228
АНАТОЛІЙ ДОРОШЕНКО	201
АННА ЧОПИК	193
МИРОСЛАВ КАЛЬБА	188
ТЕКЛЯ МОРОЗ	184
ЄВГЕН РЕПЕТА	171
ВОЛОДИМИР ЗАПАРАНЮК	170
ТАРАС ШПИКУЛА	168
АНДРІЙ ДЖУЛА	162
ІВАН ОДЕЖИНСЬКИЙ	156
ЄВГЕН ІВАНЦІВ	156
МИХАЙЛО СНІГУРОВИЧ	145
ДМИТРО ПОПАДИНЕЦЬ	142
ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ	139
ЛЕВ БОДНАР	136
МИКОЛА ХОМАНЧУК	125
ЛЕОНІД ЛУЦЕНКО	124
ІВАННА М. ІВАНЧУК	101
АНДРІЙ ЗАБРОДСЬКИЙ	97
МИРОН СІРИЙ	81

Кандидати ІВАН ОДЕЖИНСЬКИЙ і ЄВГЕН ІВАНЦІВ мають таку саму кількість голосів на пост 14-го головного радного. Спосіб вибору на цей пост повинні визначити обидва кандидати.

Ми ствердили, що чотирнадцять бальотів були правдоподібно змінені кимось іншим аніж голосуючим делеґатом. Ці голоси не є включені в рахунок 220 голосів для ЙОСИПА ЛИСОГОРА, бо результат залишається такий самий.

Ми дальше засвідчуємо, що поданий вгорі перерахунок відданих голосів є точний, згідно з нашим найкращим знанням і переконанням.

о. БОГДАН СМИК
Голова Виборчого Комітету
МИКОЛА БОБЕЧКО
Секретар Виборчого Комітету
ВОЛОД. ЛЕВЕНЕЦЬ
Секретар Виборчого Комітету
ІВАН О. ФЛИС
Предсідник Конвенції
АНДРІЙ ЗАБРОДСЬКИЙ
Секретар Конвенції
ІВАН СКОЧИЛЯС
Секретар Конвенції

The undersigned Presidium of the Elections Committee of the 28th Regular Convention of the Ukrainian National Association, Inc. do hereby certify that in accordance with instructions received from the Convention Presidium, and in the presence of each other and in the presence of JOHN O. FLIS, Convention Chairman, and IWAN SKOCZYLAS and ANDREW ZABRODSKY, Convention Secretaries, did perform on the 1st and 2nd days of June, 1974 a recount of votes cast for the various offices composing the Supreme Assembly of the Ukrainian National Association, Inc., said count having been made at SOYUZIVKA, Ukrainian National Association Estate, in response to a demand for recount made during the aforesaid convention by candidate JOHN ODEZYNSKY, and found the following:

FOR SUPREME PRESIDENT:	Total Votes Received
JOSEPH LESAWYER	220
JAROSLAW PADOCH	180
JOHN KRAFCISIN	6

FOR SUPREME VICE PRESIDENT:

JOHN O. FLIS	248
JOHN TELUK	176

FOR SUPREME DIRECTOR FOR CANADA:

Senator PAUL YUZYK	301
BOHDAN ZORYCH	128

FOR SUPREME VICE PRESIDENTESS:

MARY DUSHNYCK	242
HELEN OLEK	192

FOR SUPREME ORGANIZER:

STEPAN HAWRYSZ	259
ROMAN TATARSKYJ	175

FOR SUPREME AUDITORS:

JOHN HEWRYK	284
IWAN WYNNYK	250
BOHDAN HNATIUK	219
IWAN WASZCZUK	205
IWAN SKALCHUK	202
Rev. STEPHAN BILAK	191
MICHAEL DANYLUK	156
PETER GADEK	104
ATANAS KOBRYN	62
JOHN EVASIUK	52
NICHOLAS LABA	24

FOR SUPREME ADVISORS:

BOHDAN FUTEY	240
TARAS SZMAGALA	235
MYRON KUROPAS	233
ANNA HARAS	231
WASYL DIDIUK	228
ANATOLY DOROSHENKO	201
ANNA CHOPEK	193
MYROSLAW KALBA	188
TEKLA MOROZ	184
EUGENE REPETA	171
WALTER ZAPARANIUK	170
TARAS SHPIKULA	168
ANDREW JULA	162
JOHN ODEZYNSKY	156
EUGENE IWANCIW	156
MYCHAJLO SNIHUROWYCZ	145
DMYTRO POPADYNEC	142
WASYL ORICHOWSKYJ	139
LEW BODNAR	136
MYKOLA CHOMANCZUK	125
LEONARD LUCENKO	124
JOAN M. EVANCHUK	101
ANDREW ZABRODSKY	97
MYRON SIRY	81

Candidates JOHN ODEZYNSKY and EUGENE IWANCIW are tied for position of 14th Supreme Advisor. Method of selection for said post should be determined by the two candidates.

We found that fourteen ballots were apparently altered by others than the voting delegates. These votes are not included in the count of 220 for JOSEPH LESAWYER since the result remains the same.

We further certify that the above recount of votes cast is accurate to the best of our knowledge and belief.

Rev. BOHDAN SMYK
Chairman of Elections Committee
NICHOLAS BOBECHKO
Secretary of Elections Committee
WOLODYMYR LEWENEC
Secretary of Elections Committee
JOHN O. FLIS
Chairman of the Convention Presidium
ANDREW ZABRODSKY
Secretary of the Convention Presidium
IWAN SKOCZYLAS
Secretary of the Convention Presidium

СКЛАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ

Згідно з вислідом перерахунку голосів, що його на вимогу кандидата на головного радного Івана Одежинського перевели спільно Президія 28-ої Звичайної Конвенції Українського Народного Союзу та Президія обраної Конвенцією Виборчої Комісії, у склад обраного Конвенцією Головного Уряду Українського Народного Союзу входять:

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ:

Головний предсідник — ЙОСИП ЛИСОГІР
Заступник головного предсідника — ІВАН О. ФЛИС
Головний директор для Канади — сенатор ПАВЛО ЮЗИК
Заступниця головного предсідника — МАРІЯ ДУШНИК
Головний секретар — ВОЛОДИМИР Я. СОХАН
Головний касир — УЛЯНА ДЯЧУК
Головний організатор — СТЕПАН ГАВРИЩ

ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:

ІВАН ГЕВРИК
ІВАН ВИННИК
БОГДАН ГНАТЮК
ІВАН ВАЩУК
ІВАН СКАЛЬЧУК

ГОЛОВНІ РАДНІ:

БОГДАН ФУТЕЙ
ТАРАС ШМАГАЛА
МИРОН КУРОПАСЬ
АННА ГАРАС
ВАСИЛЬ ДІДЮК
АНАТОЛІЙ ДОРОШЕНКО
АННА ЧОПИК
МИРОСЛАВ КАЛЬБА
ТЕКЛЯ МОРОЗ
ЄВГЕН РЕПЕТА
ВОЛОДИМИР ЗАПАРАНЮК
ТАРАС ШПИКУЛА
АНДРІЙ ДЖУЛА

На пост 14-го головного радного одержали однакову кількість (156) голосів кандидати ІВАН ОДЕЖИНСЬКИЙ і ЄВГЕН ІВАНЦІВ. Спосіб заповнення цього посту вони повинні вирішити обидва між собою.

COMPOSITION OF THE UNA SUPREME ASSEMBLY

As a result of the recount of votes, conducted jointly by the Presidium of the 28th Regular Convention of the Ukrainian National Association and the Presidium of the Elections Committee chosen by the Convention, in response to the demand of John Odezynsky, candidate for Supreme Advisor, the composition of the UNA Supreme Assembly is as follows:

SUPREME EXECUTIVE COMMITTEE:

JOSEPH LESAWYER, Supreme President
JOHN O. FLIS, Supreme Vice-President
Sen. PAUL YUZYK, Supreme Director for Canada
MARY DUCHNYCK, Supreme Vice-Presidentess
WALTER Y. SOCHAN, Supreme Secretary
ULANA DIACHUK, Supreme Treasurer
STEPAN HAWRYSZ, Supreme Organizer

SUPREME AUDITING COMMITTEE:

JOHN HEWRYK
IWAN WYNNYK
BOHDAN HNATIUK
IWAN WASZCZUK
IWAN SKALCZUK

SUPREME ADVISORS:

BOHDAN FUTEY
TARAS SZMAGALA
MYRON KUROPAS
ANNA HARAS
WASYL DIDIUK
ANATOLY DOROSHENKO
ANNA CHOPEK
MYROSLAW KALBA
TEKLA MOROZ
EUGENE REPETA
WALTER ZAPARANIUK
TARAS SHPIKULA
ANDREW JULA

Candidates JOHN ODEZYNSKY and EUGENE IWANCIW are tied with 156 votes each for the position of the 14th Supreme Advisor. Method of selection for that post should be determined by the two candidates.

Полагоджені формальності зв'язані з загальноукраїнською маніфестацією у Вашингтоні

Ню Йорк. — У висліді заходів управи Відділу Українського Конгресового Комітету у Вашингтоні там полагоджені всі конечні формальності, зв'язані з запляновакням на 22-го червня відзначуванням 10-річчя з дня відкриття у Вашингтоні пам'ятника Тарасові Шевченкові і всеукраїнською маніфестацією та демонстрацією в обороні прав українського народу і ув'язнених в совєтських концтаборах українських політичних в'язнів. Як інформує Діловий Комітет і канцелярія Екзекутиви УККА, упродовж найближчих трьох тижнів всі Відділи УККА та всі організації, які діють в системі УККА, повинні докласти найбільших зусиль для того, щоб забезпечити повний успіх запляновавої маніфестації у Вашингтоні. Для Ділового Комітету особливо важливо знати не пізніше десяти днів до маніфестації число сподіваних учасників, число замовлених автобусів, а також те, скільки учасників, головно з дальших місцевостей, плянуватиме ночувати у Вашингтоні. Як вже повідомлювано, маніфестація у Вашингтоні починається о годині першій по полудні і приїзд до Вашингтону треплянувати так, щоб бути на маніфестації вже від самого початку.

Під кінець цього тижня вже будуть у розпродажу видані з нагоди цієї маніфестації спеціяльні жетони. Ціна за жетон – один доляр. Зібрані в цей спосіб гроші будуть передані на оформлений при УККА Фонд оборони прав людини в Україні, з якого будуть фінансовані відповідні акції. Відділи УККА і окремі організації повинні подбати з власної ініціятиви про відповідні транспаренти. Проєкти закликів на транспаренти вже переслано на адреси управ Відділів УККА з канцелярії УККА.

У маніфестації зорганізовану участь беруть молодечі організації. В цій цілі управи тих організацій вже поінформували своїх членів, а батьки зі свого боку повинні подбати, щоб їхні діти виїхали до Вашингтону і взяли активну участь у маніфестації.

В неділю 23 червня в усіх наших громадах в ЗСА буде День молитви за Україну та український народ, а в першій мірі за всіх переслідуваних совєтським режимом українських патріотів. Згідно з наміченим пляном, в українських церквах всіх віровизнань будуть відправлені Богослуження і молебні. У маніфестації у Вашингтоні 22 червня візьмуть участь найвищі достойники всіх українських Церков,

О. П. Ляшко очолює совєтську делеґацію в ЗСА

Вашингтон. — Як повідомило совєтське аґенство ТАСС, до ЗСА прибула 27 травня „на запрошення національної конференції губернаторів... радянська делеґація керівних працівників республік, країв і областей на чолі з головою Ради міністрів УССР О. П. Ляшком". Згідно з цим повідомленням, делеґація відвідає різні американські стейти, щоб познайомитися на місцях з „діяльністю американських місцевих органів влади, з економічними і адміністративними проблемами штатів". Газета „Радянська Україна" з 1 червня поінформувала, що ця делеґація досі відвідала стейти Оклагому та Вайомінґ. В часі перебування цієї делеґації у Вашингтоні 29 травня, її прийняв президент Ніксон. Делеґацію супроводив совєтський амбасадор А. Добринін. Того ж дня делеґація відвідала Міську Раду Вашингтону.

ЧОРНОВОЛОВІ ПОГРОЖУЮТЬ ПСИХІЯТРИЧНОЮ ТЮРМОЮ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — З Пермських таборів наспіли вістки, що Вячеслав Чорновіл стоїть перед жахливою небезпекою запроторення у психіятричну тюрму.

Після його засуду (у березні 1973) на 7 років таборів суворого режиму і 5 років заслання, його перевезено у Пермські табори. Останньо він перебуває у таборі „Учр. 389/36", ст. Всесвятская, Чусовського району, Пермської области.

Протестуючи проти несправедливого засуду і жорстоких шикан таборової адміністрації, Чорновіл декілька разів проголошував голодівку і домагався публічної пресової конференції, на якій він хотів представити свою справу. У відповідь на це, таборова адміністрація і КҐБ запроторювали його у бункри і останньо почали погрожувати психіятричною тюрмою. Виснажений ув'язненням, БУРами і голодівками, Чорновіл часто хворіє.

Рівночасно з таборовими шиканами, режим робить натиск на Чорновола, щоб він „покаявся", відкликав свої попередні заяви і протести, а, якщо він відмовиться — „його чекає психтюрма".

Вячеслав Чорновіл

Чорновіл, автор „Лиха з розуму", „Листа до Шелеста, Нікітченка і Щербицького", „Відповіді Стенчукові" та ряду протестів проти репресій в Україні, перший раз був заарештований 3-го серпня 1967 р. і засуджений 15 листопада 1967 р. Львівським обласним судом на 3 роки ув'язнення. Цей засуд він відбував у таборі біля Вінниці. У зв'язку з амнестією, його звільнено 3 лютого 1969 р. Другий раз Чорновола заарештовано разом з іншими культурними діячами Львова, Києва, Івано-Франківська та інших міст України, 13 січня 1972 р.

Австрійський канцлер відвідав Київ

Київ. — Аґенство РАТАУ інформує, що 31 травня сюди прибув з офіційною візитою федеральний австрійський канцлер д-р Бруно Крайський, який зараз закінчив свої переговори в Москві. З Крайським до Києва прибули представники совєтського уряду та тимчасовий повірений СССР в Австрії В. Момонтов. На Бориспільському аеропорті австрійського канцлера вітали члени уряду УССР під проводом заступника голови Ради міністрів УССР Г. Ващенка. РАТАУ подає, що „вулиці і площі, якими їхали автомашини в супроводі почесного ескорту мотоциклістів, були прикрашені прапорами Австрії, СССР, УССР, транспарантами, на яких німецькою, російською і українською мовами написано: „Хай живе дружба і співробітництво між народами Радянського Союзу і нейтральної Австрії!", „Привіт представникам Австрійської Республіки!", „Ласкаво просимо, пане канцлер!". Разом з канцлером Крайським прибули також до Києва члени австрійської делеґації і австрійський посол в СССР Гайнріх Гаймерле. Того ж дня відбулася розмова канцлера Крайського з першим заступником голови Ради міністрів УССР Г. Ващенком, який, як подає РАТАУ, познайомив „високого гостя... з успіхами Радянської України в розвитку економіки, науки і культури".

Відбувся „об'єднаний пленум правлінь творчих спілок" УССР

Київ. — Газета „Радянська Україна" з 1 червня інформує про те, що тут відбувся об'єднаний пленум „творчих спілок і товариств республіки", який тривав три дні, а заключне засідання якого відбулося 31 травня. Згідно з газетною інформацією, цей пленум „став змістовним і всебічним звітом діячів літератури і мистецтва Радянської України перед партією і народом". В резолюціях пленуму закликається „діячів літератури і мистецтва республіки розвивати й примножувати традиції соціялістичного реалізму, в тісному єднанні з мистцями братніх народів збагачувати соціялістичну за змістом, національну за формою, інтернаціоналістську за своїм духом і спрямуванням українську радянську культуру — органічну частину багатонаціональної культури радянського народу". На пленумі центральною була доповідь політрука від літератури і мистецтва при уряді УССР секретаря ЦК КП України і кандидата в члени Політбюра В. Ю. Маланчука. Виступала зі „словом" також перший заступник, завідуючий Відділом культури ЦК КПСС З. П. Туманова. Пленум схвалив, крім резолюцій, стандартні „привітальні телеграми" для ЦК КПСС і ЦК Компартії України.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Плянова акція на довшу мету

Однією з причин неуспіхів багатьох наших політичних акцій було те, що ці акції були розраховані на коротку мету і не мали належно розпрацьованого пляну. В останніх місяцях значно посилились у нас акції по лінії оборони основних прав людини в Україні з покладенням наголосу на найбільше замітні постаті руху спротиву в Україні. Прикладом цього є, між іншим, Комітет Оборони Валентина Мороза з осідком в Торонті, який діє під патронатом Секретаріяту СКВУ. Ширший аспект діяльности виявляє Комітет Оборони Політичних В'язнів СССР, але практично і в одному і в другому випадку йдеться про ідентичні завдання.

Враховуючи відносини на терені СССР і загальну міжнародну ситуацію, треба приймати, що в ближчому майбутньому не заіснують такі зміни, у висліді яких в СССР наступило б практичне приміненния основних прав людини і народів у такому засягу, як про це говорить Загальна Декларація Прав Людини, чи як це написано навіть в самій конституції СССР. В обличчі такої можливости на найближчі роки існуватиме конечність не тільки продовжувати нашу акцію в обороні основних прав людини в СССР, але цю акцію поширювати і надати їй такого розміру, щоб вона перетворилася у справді ефективну зброю в боротьбі з усіми тими політичними силами, які продовжують позбавляти підвладне населення основних людських прав.

Щоб така акція була успішна, вона мусить бути належно розплянована, а в першій мірі вона мусить бути розрахована на довший протяг часу. У ніякому випадку це не може бути спалах солом'яного вогню, що заманіфестує себе у одній, чи другій кампанії, а після того згасне. Виходячи з такої засади, треба вітати думки провідних діячів Комітету Оборони Валентина Мороза, які власне застановляються над формами і способами переключення започаткованої ними акції на такі рейки, які запевнили б їй найкращий успіх. Зокрема важливим в цьому буде поширення бази діяльности Комітету і мобілізації для нього підтримки не тільки з-поміж українських кіл, але також з-поміж кіл неукраїнського населення країн, де поселені наші люди. Йдеться тут і про звичайних громадян, які можуть покласти свій підпис під петицією, і про інтелектуалістів, наукових і культурних працівників, професіоналістів і підприємців і також про велику силу в ЗСА чи Канаді — профспілки.

Очевидно, для розбудови такої бази потрібно оформити відповідну плятформу. Здається, що найкращою такою плятформою на сучасному етапі є ідея пошанування основних прав людини. З такої плятформи і розбудованої бази можна буде реалізувати специфічні завдання, коли мова йтиме про окремих людей, чи якісь особливі проблеми.

Давно потрібна зустріч

За чотири тижні, в днях 6 і 7-го липня цього року, відбудеться в нових приміщеннях Українського Народного Союзу в Джерзі Ситі перший З'їзд Українських Видавництв, Книгарень і Бібліотекарів ЗСА і Канади, скликаний з ініціятиви Головної Управи Т-ва Українських Бібліотекарів Америки, що його очолює д-р Дмитро М. Штогрин. Немає сумніву, що це один із найбільш потрібних з'їздів і можна б тільки жалувати, що він уже давно не відбувся.

Навіть в теперішньому зматеріялізованому світі книжка не тільки не втратила своєї вартости і свого значення, але цілком навпаки, сьогодні вона більш потрібна, ніж будь-коли. Людині, що визволила атомову енергію та піднеслась в космічні обширі, тільки книжка може допомогти перемогти ту велику і завжди збільшену відстань між розвитком технології і можливостями етично достосуватись до такого розвитку, щоб згадати тільки для прикладу одну з головних проблем сучасности.

Коли ж мова про нашу вільну українську громаду в Америці і Канаді, в нашому комплексі проблем із збереженням нашої ідентичности, вихованням нового покоління, збереження духового зв'язку з нашою батьківщиною-Україною, із необхідністю для наших ворогів, які власне книжкою і всілякими публікаціями намагаються нас знищити, наша книжкова творчість і книжкова продукція та наші публікації можуть бути для нас ще єдиним рятунком, бо іншими засобами ми не розпоряджаємо, не говорячи вже про наш основний обов'язок поширювання правди про Україну серед нашого оточення.

Заплянована програма Першого З'їзду Українських Видавництв, Бібліотекарів і Книгарень буде у відповідній мірі присвячена цим проблемам із головною метою — використати всі наші можливості для поширення і росту наших книгозбірень, а з цим і нашої книжкової творчости та продукції.

Можна мати певність, що вся наша громада з нетерпінням очікуватиме перебігу та результатів цього давно потрібного З'їзду, якому можна і треба побажати тільки найкращих успіхів.

Американсько-китайська торгівля досягнула рекорд

Вашингтон. — Не зважаючи на це, що відносини між ЗСА та Китаєм не цілком ще нормалізовані, торговельні і взаємини між цими двома країнами розвиваються незвичайно успішно і в цьому році, як інформують, торговельний оборот досягне 1.25 більйонів долярів, тобто перевищить об'єм торгівлі між ЗСА та СССР. Найважливішу позицію в американсько-китайській торгівлі становлять сільськогосподарські продукти, на які є запотребування в Китаю. Упродовж перших чотирьох місяців цього року американсько-китайська торгівля досягнула суми 441 мільйонів долярів з перевагою для ЗСА у відношенні 10 до 1. За підчисленням експертів, американський імпорт з Китаю буде в границях 100 міл. дол., в той час, коли американський експорт до китаю досягне 1.15 більйонів долярів. Китай платить за імпортовані американські товари американськими долярами. Брак бодай приблизного балансу у торговельних відносинах між ЗСА та Китаєм є неґативним фактом і зокрема відчутним для Китаю, але Китай під сучасну пору не має таких товарів, на які було б відповідне запотребування в ЗСА.

Леонід Полтава

РЕКВІЗОВАНІ СКАРБИ

У приватному листі з України повідомили, що на острові Хортиці під час розкопувань валу з часів Запорізької Січі, ескаваторник знайшов у позеленілому мідному горщику скарб. Були там старовинні монети. Не відомо, які, не відомо й скільки. Працівники МВС (МВД — Міністерства Внутрених Дел) негайно реквізували знайдений скарб, а робітник „пояснює", що він не знає, що саме знайшов.

Це лише найновіший приклад, з 1974 р. Є ще один, із вересня м. р. у с. Орлівці на Одещині, повідомляла московська газета „Труд", знайдено глечика, глибоко в землі, надзвичайно рідкісними золотими монетами із древньої Греції. „Одна така монета, — с т в е р д ж у в а в „Труд", — розціноюється у колекціонерів за кордоном в півмільйона долярів вартости". Таких монет було в горщику понад один кілограм. Знайдено їх в українській землі, і скарб мав би належати Україні. Але Україна у формі УССР не належить сама собі, і тому скарб повезли Бог-зна куди.

Куди везуть? — для форми передадуть одну-дві монети в якийсь київський чи ін. музей в Україні, решту ж везуть у Москву, або Ленінград. Ще в 1918 р. за розпорядженням Леніна Росія мала б передати Україні старовинні гетьманські реліквії — пернаці, булави, козацькі прапори, а також кілька запорізьких гармат, зразки зброї тощо. Все це було присвоєне за царів, а „соціялістична Росія", мовляв, визнає права українського народу на власне життя, отже й на історичні документи й пам'ятки. Ніколи тих реліквій Москва Києву не повернула.

За совєтськими законами, хто знайшов скарб і добровільно передасть його державі, той одержує 25 відс. вартости скарбу. Совєтський закон це „дишло, куди повернув — туди й вийшло". Учитель Христовий на Полтавщині в 1930-их рр. знайшов скарб із кількох срібних монет із знаком тризуба, неправильної форми, з княжих часів. Не було ціни тій знахідці! Він здав монети в музей, звідки їх кудись повезли. Незабаром Христового заарештували, обвинувативши в націоналізмі, і не йому заплатили 25 відс., а напевно він заплатив 25 роками каторги...

У МВС в Москві є так зв. Валютний відділ, під керівництвом А. Трошкова. Там скупчені всі відомості про приховувані скарби — реальні і леґендарні, за сотні років. Валютний відділ доручає не тільки міліції, а й науковцям, історикам, археологам, геологам та ін. розшукувати в певних місцях скарби, і не раз такі заходи увінчуються успіхом. Той же відділ проникає у своїй діяльності й за кордон. Підходять, скажімо, в Парижі, до якогось колишнього бородатого купця й пропонують аґенти СССР: „Скажіть, де заритий скарб з 1917 року, а ми тут виплатимо добру винагороду". Були такі, що признавались, не бабачи ніякої змоги за сталінщини пробратись до СССР і відкопати свої цінноші.

Економічний і культурно-історичний грабунок Москви не спиняється на Україні. Імперія грабує всі так зв. республіки. В Узбекістані каґебісти відібрали у працівників Бухарського краєзнавчого музею 8 429 рідкісних емірських монет, а в Астраханському Кремлі знайшли і забрали в Москву „для дослідів" старовинний одяг, шитий золотими і срібними нитками, прикрашений понад сотнею дорогоцінних каменів. Одяг напевно належав татарському володареві. У 1919 р. біля залізничої станції Тасга колчаківці мали б зарити в землю 26 коробок із золотом, а значно раніше — в 1812 р. Наполеон під час відступу з Москви нібито вкинув у річку Сож, або ж на дно Сімлевського озера золоті скарби... Їх і нині розшукують московські спеціялісти. Кожна партія геологів - р о з ш укувачів, яких тепер так багато діє в Україні, має вказівку в Валютного відділу МВС: негайно здати з н а й д ений скарб до рук держави...

Єдина покищо потіха може бути в тому, що Українська Земля занадто розлога, українська історія — занадто велика, та й українська людина стала настільки обережною, що Москві не вдасться присвоїти значної частини наших скарбів. Віримо, що навіть присвоєне їй доведеться врешті - решт віддавати до рук справжніх господарів.

Варто було б при Відділі Культури СКВУ зібрати свідчення тих громадян, які бачили присвоєння українських історичних пам'яток і скарбів Москвою чи іншими окупантами України. Колись такі свідчення сприятимуть поверненню награбованого.

Президент Ніксон наступного тижня відвідає Близький Схід

Вашингтон. З Білого Дому інформують, що президент Ніксон вибереться наступного тижня з відвідинами на Близький Схід і вже 12 червня буде в Єгипті, де зупиниться два дні. В Єгипті він матиме наради з президентом Анваром ель-Садатом. В дальшому плянi є відвідини Савдівської Арабії, Йорданії, Сирії та Ізраїля. Поворот до Вашингтону передбачений на 19 червня. Мета поїздки — закріпити добросусідські взаємини ЗСА з арабськими країнами, з якими державному секретареві Генрі Кіссінджерові пощастило поновити давніше зірвані контакти.

Мирон Балан

„НОВЕ СОВЄТСЬКЕ СОЦІЯЛІСТИЧНЕ МИСТЕЦТВО"

Два совєтські малярі, Олександер Меламед і Віталій Комар, що живуть у Москві, створили — як вони кажуть — нове соціялістичне мистецтво. Основується воно на льозунґах" і пропаґандивних афішах, яких так багато в СССР. Це нове мистецтво назвали вони „соцарт" (Соціялістичне мистецтво) у противагу „поп-арт" на Заході, себто популярного мистецтва. Всякий з їхніх образів складається з кількох різних стилів, як, наприклад, кубізм й імпресіонізм, у сполуці з бундючними геройчними позами фігур, взятих із совєтських афішів.

Обидва згадані малярі кажуть, що так як на Заході обильність харчових продуктів, надмірна кількість консервних баньок, обгорток, етикет і бандероль стала частиною життя західнього громадянина і злилася з популярним мистецтвом Заходу, так само „льозунґи" і пропаґанда витиснули своє п'ятно на житті совєтської людини. Тому воно заслуговує на відповідне місце в мистецтві.

Одначе їхні погляди не зустрілися з офіціяльним схваленням. Їх обох виключили з комсомолу за „спотворення совєтської дійсности". Все ж вони не хочуть вірити, щоб офіціяльна акція проти них закінчилася виключенням їх із спілки малярів. Їм заявили, що їхню справу передано для розгляду центральному комітетові комсомолу, але обидва вони заявляють, що ніхто не заходив до їх робітні, щоб офіціяльно розглянути їхні малюнки.

Один із їхніх найдбаливіше виконаних творів, це „Стяжка життя", шеренга 364 лякерових мініятюр, яка в'ється довкола стіни їхньої робітні, а зображує різні стадії життя, як собі його уявляє совєтський громадянин, що народився з кінцем 1940-их років. Коли ця стрічка доходить до 364-го відрізка — артисти заявляють, що дальші образи може будуть додані, як вони самі переживуть нові досвіди.

Інша стіна робітні призначена, щоб представити в карикатурі зустрічів знатних особистостей совєтської історії, яких часто можна бачити в совєтських ґалеріях образів. Та замість зустрічей славних революціонерів бачимо там зустріч Солженіцина з його нобелівським колеґою Гайнріхом Бель на дачі челіста Мстислава Ростроповича. Образ тієї зустрічі Солженіцина із західн ь о н і м е ц ь к и м письменником був намальований набагато місяців раніше, заки ще Бель був запросив Солженіцина до своєї хати в Західній Німеччині, коли то совєти викинули Солженіцина в лютому 1974-го року із СССР. На одному образі схоплено більш веселий момент, а саме, як Айнштайн повалив Сократа на землю, вдаряючи його по голові зеленою скрипкою.

Нещодавно Меламед і Комар стали виконувати фільми - серії кольорових образків із а к о м паньяментом музичних звуків, що їх взяли на магнітну стрічку. Артисти кажуть, що їх найчастіше питають, як вони дивляться на своє мистецтво з естетичного погляду. На це запитання вони відповідають, що естетика як така, не має зовсіммісця у їхньому мистецтві.

Бразилійський осередок українських студій

З метою вивчення вкладу українських поселенців і їхніх нащадків в західню культуру, а зокрема в бразилійську, в 1971 р., засновано в Куритибі Бразилійський Осередок Українських Студій. Рівнож завданням БОУС є дбати про збереження українських культурних надбань в Бразилії та піднесення культурно-освітнього рівня українського поселення. Головою БОУС є д-р Михайло Матіський, якого предки приїхали до Бразилії при кінці XIX століття.

Поборовши початкові труднощі, БОУС заходиться успішно реалізувати задумане діло. Керівником Колегії Студій від минулого року є о. д-р Тарас Олійник, кол. ітумен ЧСВВ, професор теології в Куритибі, відомий там своїм організаційним хистом та послідовністю в праці, при цьому відданий український патріот. Отець д-р Олійник працює над підручником української мови для вжитку уроджениців Бразилії, бо завданням Колегії Студій БОУС є добитися викладів української мови на Федеральному університеті в Куритибі.

Важливим завданням БОУС є також придбання власної бібліотеки, якою могли б користуватися дослідники української тематики. Очевидно, що це получене з великим фінансовими труднощами, бо молода організація ще не має тривкої фінансової бази, звісно, що широкий загал не скоро дає піддержку науковим установам.

Щоб допомогти тій молодій установі у її важливій праці, до її членства приступили молодші й старші особи зацікавлені цією важливою справою, що лягла в основу зорганізування БОУС. Велику вагу присвячено тепер зібранню матеріялів про українську культурну спадщину для відзначення 100-ліття українського поселення в Бразилії, що припадає за кілька років.

Тепер коли часто й багато читаємо про занепад культурного життя української громади в Бразилії, треба привітати задуми БОУС, що дає можливості для культурно-освітнього підйому українського поселення в Бразилії, та піддержати цю молоду установу морально і матеріяльно. Великою допомогою буде для БОУС посилка книжок для їхньої бібліотеки з українською тематикою по українськи, англійськи, німецьки та інших мовами, як рівнож побажані словники, періодичні видання українських організацій та українські платівки. Організація рівнож з вдячністю приймає грошові пожертви на покриття витрат.

Адреса БОУС:
Centro Brasileiro De Estudos Ukrainianos, Cx. Postal 1111
80,000 Curitiba, Pr. Brasil.

Теодозія Савицька

ДОЛЯ ОДНІЄЇ ГІМНАЗІЙНОЇ КЛЯСИ

Писати про переживання сорок людей за минулих 35 років, здається, нецікаво й неважливо. А все ж їхнє терпіння у цьому часі є мікрокосмом долі цілого українського народу, зокрема його освіченої верстви. Успіхи тих, які пережили, є ще одним доказом невмирущости духа українського народу.

М о в а й д е про абітурієнтів державної гімназії з українською мовою навчання, які здали іспит зрілости в травні 1939 року. Доля хотіла так, що за кілька місяців ці вісімнадцятьлітні юнаки були змушені здавати другий іспит зрілости, тим разом не перед своїми професорами, але перед своєю совістю в почутті відповідальности перед історією. Здається, що вони цей іспит здали так само добре як і перший, бо до обох були знаменито підготовані. Гімназія на Липовій вулиці не даром втішалася славою однієї із найкращих в Галичині. Рівень навчання був справді високий і вимоги до учнів — строгі. Професори, з яких між живими залишились лише проф. Іван Голембйовський і проф. Богдан Скоробогатий, були не тільки знаменитими знавцями своїх ділянок, але в першу чергу були виховниками в повнім того слова значенні. Вони почерез студії рідної та клясичної історії і літератури по-батьківськи та з посвятою допомагали метаморфозі малого, заляканого хлопця, який часто щойно покинув рідне село, на юнака свідомого свого обов'язку і своєї відповідальности перед своїм народом. Цей юнак не мав проблеми ідентичности чи сумнівів відносно цілі його життя. Мета була йому добре відома, і він був готовий до праці для неї, включно зі самопожертвою.

У цій службі це покоління не зазнало радости юнацького віку. Воно також не мало змоги використати найпродуктивніші роки молодости на вищі студії. Зате його долею стало йти дорогою, застеленою колючками. Недаром д-р Микола Бих (який загинув на Сибірі) у своїм батьківськім передчутті поставив колючки як лейтмотив для таблю, що його він для свого сина і його товаришів підготовив. Хай цих кілька чисел буде ілюстрацією їхньої трагедії. Матуру здали сорок учнів. З них на еміграції (ЗСА, Канада, Австралія, Еспанія) опинилися п'ятнадцять, де вже один помер. Шіснадцять згинуло в большевицьких тюрмах в лавах ОУН, Української Дивізії і УПА. Один, відбувши десятьлітнє заслання на Сибірі, є професором вищої школи на батьківщині. Доля вісьмох незнана, але найправдоподібніши така сама як шіснадцятьох їхніх товаришів. Трагічна статистика. Яке скривавлення народу з його освіченої верстви?

Якраз, коли в ЗСА згадують своїх поляглих, дев'ятьох членів цієї кляси з'їхалися на Союзівці: Мирослав Бих, Тарас Ганушевський, Мирослав Гладишевський, Іван Коропецький, Роман Кочержук, О л е к с андер Стрільбицький, Мирослав Тимків, Богдан Цимбалістий, Тарас Яськевич. П'ятьох, — Юрій Дроздовський, Степан Кришталевич, Ярема Курдидик, Антін Маланюк, Богдан Наконечний, не могли приїхати, передусім з огляду на віддаль. Для деяких, це була перша зустріч по 35-ти роках. І коли прийшла хвилина, коли кожен оповідав про свої переживання із тих жорстоких часів, то перед очима проходила епопея активнішої частини українського народу. Участь у лавах підпілля, різнородна боротьба проти всіх окупантів, служба в різних військових формаціях, в'язниця, полон, це стало долею цих людей в найкращі роки їхнього життя. Коли додати до того терпіння і жертви, які їхні батьки мусіли переживати за своїх синів, то картина мартирології цього покоління стає повною.

Опинившись на еміграції майже всі або продовжували, або починали наново університетські студії, щоб в нових обставинах стати повноцінними членами своєї громади. З гордістю можна ствердити, що їхні зусилля увінчалися успіхом. Із чотирнадцяти, які живуть на Заході, дев'ять мають докторські ступені. Всіх їх професії такі: фармацевт, ветеринар, три лікарі, професор гімназії, підприємець, працівник лябораторії, хемік з багатьма патентами, індустрійний проєктодавець, директор психологічної клініки, старший заступник президента великого банку, професор університету, інженер (відповідальний за електричне у с т аткування найбільшого будинку в світі). Вони не тільки добрі професіонали, але також беруть участь у громадськім житті. І так, один пише історію українського поселення в Канаді, другий став визначним журналістом, інший є передовим діячем медичного товариства, а є навіть такий, що ентузіястично займається еміграційною політикою. Їхні діти, як правило, є членами молодечих організацій.

От і доля однієї гімназійної кляси; вона трагічна як і трагічна доля українського народу. Але вона також є доказом його живучости й перемоги; без огляду на травматичні переживання, українська людина пристосується до нових обставин і наполегливою працею над собою — індивідуально і в громаді з іншими буде завжди змагатися до однієї мети.

Хай цих кілька рядків висловлять синівську любов нашим батькам, які жертвували всім, щоб ми отримали добру освіту; хай теж висловлять подяку нашим дорогим професорам, які нас приготовили на тяжку дорогу, та віддадуть належне нашим подругам - жінкам, які все стояли разом з нами й гідно виховали наших дітей. Вкінці, хай ці рядки будуть доказом, що ті, які залишилися живими, пам'ятають і завжди пам'ятатимуть своїх незабутніх товаришів, які склали свої юні голови за те, в що ми кріпко вірили й будемо вірити.

іск

о. д-р І. Нагаєвський

ДО ПРОБЛЕМИ СТАРОДАВНЬОЇ УКРАЇНИ

1

Автор цих рядків написав працю п.з. „Стародавня Україна в світлі історичних пам'ятників", що була друкована в науковому журналі „Логос", а згодом вийшла скремою книжкою (Йорктон, 1961, 8, ст. 216).

На основі моїх студій і спостережень я висловив там думку, що після довголітнього намагання присвоїти собі славний період Української Київської Держави московським царським режимом протягом XVIII і XIX ст. і сучасна большевицька історична школа, якою керує Центральний Комітет комуністичної партії в Москві, намагається апропріювати ще період до-Київської доби, а особливо добу Міжплемінного Союзу Антів, званого Українською Державою Антів, на існування якої маємо багато свідчень в іншонаціональних сучасних джерелах.

Покійний історик Юрій Вернадський, професор Єйл університету, в 1950-их роках прислав був мені вже готову схему вибраних документів з іншонаціональних джерел в Україні, але сам заголовок і розділи називали їх „русскими" документами. Я написав йому свою заввагу, що не годиться українцеві, синові першого голови УАН в Києві допомагати ворогам бити ножем в спину своєму власному народові, коли він стоїть у важкій боротьбі за своє існування. На цьому скінчилась наша переписка і мені нічого не було відомо про згадану книгу.

Я був свідомий, що українські дослідники в Совєтській Україні не можуть відбити такого зазіхання на наше минуле без наражения свого власного життя і прийшла мені думка, щоб ми у вільному світі про всі ці справи писали і їх поширювали. І так зродилася ідея моєї „Стародавньої України", що вимагала кількалітніх студій старовинних джерел.

Про цю мою працю були тут-і-там менші або більші згадки, а навіть докторанти деяких університетів брали її в основу своєї дисертації. Ось тут хочу подати деякі завваги до серйозної рецензії, що її написав д-р О. Домбровський один із знавців стародавньої України при УВАН в Ню Йорку. (Рецензія надрукована в ЗЧСВВ у Римі 1973 року, ст. 453-457).

Я, звичайно, не відповідаю рецензентам моїх надрукованих праць, бо вони стають власністю народу і кожному вільно про них писати. Одначе, згаданий рецензен видвигнув неправильну думку про деякі справи нашої старовини, тому я рішився зайняти становище до його думок.

Чи Геродот був на Пригорноморі?

Не кожний народ европейського суходолу є в такому щасливому положенні як українці, що мають писану пам'ятку про життя, своїх предків, їх вірування, звичаї та спосіб ведення оборони шістсот років до Христа. Це ми завдячуємо „батькові европейської історіографії" Геродотові з Галікарнасу, та деяким його попередникам, як напр. Гекатеєві з Мілету, Арістеєві з Марморі і іншим, що писали про народи Південної України і часто на основі своїх особистих розмов з ними і своїх власних спостережень. *)

Отож, у моїй праці я висказав переконання, що Геродот з Галікарнасу був у Південній Україні, званій тоді Скитією, а особливо в місті Ольбії, збудованій йонськими колоністами з Мілету в половині VII ст. до Хр. на правому березі Бозького лиману та Тірасу над лиманом Дністра й одержав там вістки від греків, що вели торгівлю з місцевим населенням, а також і від самих скитів, як сам згадує.

О. Домбровський гадає, але не подає на чому спирає свою думку, як і в інших справах робить так само, що Геродот не був на Причорноморі, ані не згадує про те в своїй „Історії Перських війн". Такою заввагою, безсумнівно, Він хоче обнизити величезну вагу свідчення Геродота про Стародавню Україну.

На чому я опер своє твердження? Перш завсе, Геродот згадує, що над Тірасом (Дністром) йому показували могилу, в якій були поховані останні кімерійські царі (IV, 11). *)

П'ять параграфів згодом він каже: „Про те, що знаходиться вище (Скитії) ніхто не знає; я не можу розпитати в нікого, хто твердив би, що знає як очевидець; а в тім, наскільки ми виявились спроможні точно дібратись до найбільш віддалених країн, за допомогою того, що ми чули про них, все це викладемо. (IV, 16).

(Продовження буде)

*) Останній був жрецем і поетом; він написав поему п. з. „Арімасшія" і там у поетичний спосіб оповів про своє занесення Фебом до краю ісидонів на Причорноморі. Пізніші грецькі письменники, напр. Скімн, подавали, що це було в часі медійської зверхности, тобто в половині 7-го ст. до Хр., коли була заснована місто-республіка Ольвія (чи Ольбія), а каталог Евзевія - Єроніма кладе це на 6-ту декаду 7-го ст. до Хр. (гл. Грушевський, Історія, I, ст. 88).

1) Пастернак, Я., Археологія України, Торонто, 1961, ст. 302, каже, що кімерійці занимають окреме місце в історії України, бо були тією частиною її найдавнішого населення, якої історична назва збереглася до нашого часу, саме завдяки грецьким письменникам, а головно Геродотові з Галікарнасу. В уяві грецьких колоністів Причорноморя та грецьких істориків кімерійці були первісними мешканцями України.

Григорій Полчій переобраний знову на голову Координаційного Комітету Комбатантських Організацій великого Ню Йорку

Ню Йорк, Н. Й. — В п'ятницю, 8-го березня 1974 р. тут відбулися у приміщенні Братства „Броди-Лев" в в Українському Народному Домі чергові Річні Збори Координаційного Комітету Українських і Українсько-Американських Комбатантських Організацій Великого Ню Йорку, що до нього належать всі діючі на тутешньому терені організації колишніх вояків всіх формацій новітнього Українського Війська та Ветеранів Збройних Сил ЗСА українського роду.

В Зборах прийняли участь 15 комбатантів, які репрезентували разом 8 організацій, в тому числі 6 українських і 2 українсько-американські. Збори відкрив коротким словом і ними проводив, як обраний предсідник зшвітуючий голова Координаційного Комітету, Григорій Полчій, — секретарював Іван Бродило. Після відкриття зборів їх учасники на заклик предсідника вшанували вставанням з місць і однохвилинною мовчанкою пам'ять померлих впродовж звітового року членів, а зокрема св. п. Андрія Боднарчика, б. довголітнього заступника голови Координаційного Комітету та св. п. Василя Сидора, б. довголітнього члена Управи і прапороносця. Після прийняття запропонованого предсідником порядку нарад, секретар зборів прочитав протокол з попередніх зборів Комітету з 23-го березня 1973 р., що його прийнято без змін і поправок.

З черги звітуючий голова, Гр. Полчій склав вичерпне звідомлення з діяльности уступаючої Управи в звітному періоді. В звітньому часі Управа відбула 10 засідань та влаштувала Злено-святочні Поминки біля Могили-Пам'ятника в Глен Спей, Н. Й. з Панахидою по полягли і померлих Борцях за Волю України із військовою парадою. Влаштувала також Богослужбу в церкві св. Юра в Ню Йорку і похід в день Поминок (Меморіял Дей) на пошану і в пам'ять тих, що впали в рядах Армії ЗСА. Управа Комітету при співучасти всіх членських та інших організацій Великого Ню Йорку влаштувала імпозантну маніфестацію з нагоди візитації Патріярха Помісної Української Католицької Церкви Блаженнішого Кир Йосифа І.

Крім того Управа і членські організації Комітету брали організовану чинну участь з прапорами у святкуваннях і імпрезах загально-національного значення, що були влаштовані іншими організаціями, а зокрема: в відзначенні Тижня Поневолених Націй, Листопадових Роковинах, Святі Державности і Соборности, ювілейних святкуваннях Братства кол. Вояків І УД УНА з приводу 30-річчя зформування Дивізії, а саме так в Ню Йорку, як і на Союзівці, — далі у відзначуванні 40-річчя Великого Голоду, так в Ню Йорку, як і у Вашингтоні Д. К. включно з маніфестаціями і походами, — як також у святковій гостині з нагоди спільного св. Причастя 401 Посту Католицьких Ветеранів, у святі Покрови, що його влаштувало Українське Вільне Козацтво в Кліфтоні, Н. Дж. та інших.

Другим з черги звітував невідмінний почесний голова Комітету, він же і пресовий референт, д-р Іван Козак. З'ясовуючи велике значення преси, завважив, що-хоча Координаційний Комітет і його членські організації живуть і діють серед громадянства і на його очах та постійно інформують про свою діяльність, то все таки загал громадянства виявляє у відношенні до тих кол. борців за визволення Батківщини та їхньої долі і діяльности легковажну байдужість часто так, якби вони взагалі не існували. Таким відношенням до носіїв і виконавців ідеї боротьби за визволення, громадянство тим самим виявляє легковаження до цієї ідеї.

Короткі звідомлення з діяльности склали відтак секретарі І. Бродило та Р. Форостина, бунчужний Ю. Юрків, програмовий референт Гр. Яремчук та маршал д-р М. Луців. Цей останній згадав про виєднання від Міської Управи допомоги по 1.000 дол. для молодіжних організацій Пласт і СУМА та з'ясував свої дальші пляни у цій ділянці.

Скарбник Іван Ділай з'ясував у касовому звідомленні, що прибутки становили 147.85, дол. витрати 71.70, дол. а сальдо в дні зборів 41.70. дол.

Дискусію над звідомленням започаткував голова Головної Управи Братства кол. Вояків І УД УНА д-р Роман Дражньовський, який підкреслив вагу Координаційного Комітету та його консолідаційної діяльности, не тільки для комбатантів, але і для всієї громади. Він підтвердив також закид байдужости загалу громадянства до кол. вояцтва та його діяльности, що його підніс д-р Козак. Участь в дискусії брали майже всі приявні, при чому однодушно висловлювались з великим признанням про незвичайно жертвенну і видатну працю голови Полчія.

За Контрольну Комісію звітував інж. Роман Гаєцький, який ствердив, що уступаюча Управа працювала зразково, при чому особливо голова п. Полчій докладав заодно всіх зусиль, щоб оживити її діяльність та піднести престіж Координаційного Комітету серед громадянства. У висліді цього Контрольна Комісія поставила пропозицію уділити уступаючій Управі абсолюторію з особливою подякою голові, Григорію Полчієві. Ця пропозиція була схвалена однодушно. Наприкінці забрав слово уступаючий голова п. Полчій, щоб висловити подяку всім членам Управи та членським організаціям за гармонійну співпрацю та щиру підтримку його в праці на становищі голови.

На пропозицію Номінаційної Комісії, яку очолював д-р І. Козак, обрано і переобрано Керівні Органи Координаційного Комітету в складі: голова — Григорій Полчій (401 Пост Катол. Ветеранів ЗСА); заступник голови — Михайло Виноградник (Б-во І УД УНА); секретарі — Іван Бродило (Б-во І УД -УНА) і Роман Форостина (7 Пост Укр. - Америк. Ветеранів ЗСА); скарбник — Іван Ділай (Т-во б. Вояків УПА ім. ген-хор Тараса Чупринки); організаційний референт — Іван Дмитрик (Об'єдн. кол. Вояків УПА Америки і Канади); пресовий референт д-р Іван Козак (ОбВУА); програмовий референт — Григорій Яремчук (Б-во Брод-Лев); маршал д-р Михайло Луців (401 Пост Катол. Ветеранів ЗСА); бунчужний Юрій Юрків (7 Пост Укр.-Амер. Ветеранів ЗСА); прапороносці — Микола Каяткін (Б-во І УД УНА) і Володимир Шостак (Укр. Вільне Козацтво). До Контрольної Комісії увійшли: полк. Петро Содоль-Зілинський, (Т-во. Запорізців ім. пол. Петра Болбочана), інж. Роман Гаєцький (Б-во І УД УНА) і мгр Осип Стеткевич (Б-во УСС), Слід підкреслити, що Г. Полчій був переобраний на голову Комітету вже втретє і зараз став головувати в четвертій каденції.

На кінець переобраний голова подав плян праці Комітету на нову каденцію, беручи до уваги передбачені святкування і ювілеї всенароднього маштабу, як зеленосвяточні поминки, 60-річчя УСС, роковини бою під Бродами тощо.

Закриваючи збори, голова побажав новій Управі і членським організаціям найкращих успіхів у праці для добра Координаційного Комітету і української справи.

Д-р Іван Козак
пресовий референт

Свято матері в Денвері

До останніх дуже успішних проявів культурного життя в Денвері належить імпреза — Свято Матері, яке відбулось 12-го травня ц. р., а влаштувала Свято Українська Парафіяльна Школа при українській католицькій церкві в Денвері. Свято відкрив керівник школи інж. М. Масляк. На святі були присутні всі Мами учнів, більшість їхніх батьків та багато гостей. Були Отці обох українських церков — отець крилошанин П. Смаль, парох української католицької церкви та о. протоієрей Т. Діатолович, парох української православної церкви.

Художню програму Свята Матері започаткував учнівський шкільний хор — „Молитвою до Матері Божої", акомпаніямент мгр М. Венжівська, дириґувала учителька Г. Сластіон. Після співу молитви учні прикрасили чудові квіти своїм та всім іншим Мамам, що були на святі. Потім тріо — Олесь, Мартуся та Ромцьо бездоганно виконували пісню „На Свято Матері". Оплески не втихали, бо виконання було чудове. Р. Колтунюк чудовою українською мовою деклямує вірш „Мої побажання". Квартет співає пісню „Весняночко". Цей квартет відомий, і тому його зустрічають оплесками. Учасники квартету — Олесь і Мартуся Венжівські та Настуся й Марко Завадовичі; дириґент п-і Б. Завадович.

Наступну точку, деклямацію — „Молися за нас..." виконує Марія Бозьо. Учениця М. Волтанець — скрипка, а з нею піяністка п-і М. Венжівська, виконують твір „Українська Думка ч. 1".

Другу частину програми започаткував чудовою рецитацією і дуже добрим виконанням — Ю. Бозьо — „Рука Івана Дамаскина" — поема Івана Франка. Коротку доповідь про Свято Матері прочитала п-і Г. Сластіон. Доповідь була про Українську Матір. Була вона добре уложена і зрозуміла для всіх присутніх і навіть для дітей-учнів.

Учнівський хор відспівав дві пісні: „Наша Мати, Наша красна" та „Мати долю колисала" — акомпаніямент М. Венжівської, дириґент — Г. Сластіон. Коротку п'єсу „На Свято Матері" виконали усі учні школи. Готувала п'єсу вчителька школи Г. Сластіон та вчителька М. Венжівська, як піяністка. Учні - артисти чудово знали свої ролі. Праці вкладено дуже багато, але це оплатилось. П'єса випала направду чудово. Хор учнів „офіційно" робить закінчення Свята Матері, співаючи „О, Спомагай нас, Діво Маріє".

Хоч як довга була програма, але з присутніх ніхто не спішив додому. Похвалам, в час перекуски, не було кінця під адресою учнів та учителів.

Програму доповнили старші. На сцені молода мама і солістка В. Завадович та відома і знана серед українців піяністка мгр М. Венжівська. Перша пісня — „Колискова" — Л. Українки, композиція С. Федорова, а друга — „Реве, гуде погодонька" — композицію теж С. Федорова, що був присутній на залі. Оплесками присутні заставляють С. Федорова „показатися". Він на сцені з виконавцями двох згаданих пісень.

На закінчення В. Завадович під акомпаніямент М. Венжівської з повним відчуттям проспівала — „Рідна Мати моя" — Майбороди. І навіть після цих додаткових точок, мало - хто спішився додому.

К. Левченко

НАЧАЛЬНИК ШТАБУ ЗБРОЙНИХ СИЛ ФРАНЦІЇ ПОБУВАВ В УКРАЇНІ

Київ. — РАТАУ з 31-го травня поінформував, що упродовж кількох днів в Києві та інших містах України побував начальник штабу збройних сил Франції генерал Ф. Морен, який прибув туди, чи точніше до СССР, на запрошення Генерального штабу збройних сил СССР. Метою перебування французького генерала в Україні було познайомитися з військовими частинами совєтської армії, які стаціонують в Україні.

Жіночому хорові „Чайка" у Чикаго минає 15 років

Жіночий хор „Чайка" СУМА-ОЧСУ в Чикаго

Однією із вельмизаслужених мистецьких груп є жіночий хор „Чайка", що має свій постійний осідок у домівці Організацій Українського Визвольного Франту — Осередку СУМА ім. Крут та 24-го Відділу ООЧСУ на далекому півдні в Чикаго.

В поточному році хор „Чайка" відзначає 15-ті роковини існування, будучи вже славним у всіх українських скупченнях в Америці. Ініціяторами заснування цього хору були членкині СУМА-ООЧСУ; Мирослава Ґалан, як мистецьккий керівник-дириґентка; Розалія Окрух, що ввесь час була і є неначе душею цього хору, у співпраці з Іриною Куц та Теклею Жеребною.

Однак основними заслугами хор „Чайка" є не лише пописи гарним співом наших пісень, але передусім поставлення собі тією глибокоідейною групою нашого жіноцтва таких завдань: — плекати українську пісню, збагачувати постійно свій різноманітний репертуар і вдосконалювати свій мистецький рівень співу; — збагачувати своїми виступами мистецькі— програми різних організованих нашими громадами імпрез; — і це, найголовніше завдання хору „Чайка" притягати у свої ряди молодь, щоб водночас виховати в ній любов до української пісні і гордість її красою та забезпечити тяглість існування хору в молодих покоління нашої скитальської спільноти.

Якою відрадою і надією на ясне майбутнє сповнюються серця слухачів, коли вони бачать на сцені молодих дочок, що співають поруч із своїми матерями. Згадану проблему тяглости існування нашої спільноти в усіх ділянках життя нашої еміґрації повинні здійснювати всі наші скупчення, організації, школи і т. д. Таку діяльність повинні, за приклядом провідниць хору „Чайка" здійснювати всі, хто вважає себе патріотом свого народу.

Святкуючи 5 років тому десятиріччя свого існування Управа хору „Чайка" видала за допомогою Управа СУМА-ООЧСУ довгограйну платівку з найкращими творами свого мистецького репертуару.

Григорій Петрович

Досягнення української громади в Асторії

Асторія, Н. Й. (ЛЕВ) З ініціятиви Організацій Українського Визвольного Фронту і завдяки активності багатьох людей згаданих організацій, українська громада в Асторії може похвалитися ще одним досягненням в допомозі українській визвольній справі і облегшення долі нашого народу, зокрема політичних в'язнів і культурних діячів, яких Москва безправно засуджує на довготермінові реченці тюремного покарання чи концентраційних таборів.

Згадані організації провели під церквою, за згодою місцевого Пароха о. В. Андрейчука, ЧСВВ, широку акцію збирання підписів під петиціями, які потім були вислані на руки Генерального Секретаря ОН Курта Вальдгайма, президента Ніксона, членам Сенату і Палати Репрезентантів та місцевим конгресманам зокрема. Петиції з відповідними супровідними листами адресанти одержали і деякі з них, а між ними відомий нюйоркський сенатор Джекоб Джевіс, надіслали листи з подякою не тільки на адреси організацій, які займалися акцією, але також на поодинокі адреси осіб, що петиції підписали.

Для характеристики подаємо в перекладі лист сенатора Дж. Джевіса, який, без сумніву, свідчить про прихильне наставлення до затокненої справи і до української визвольної проблеми взагалі. Сенатор Джевіс пише: „Я одержав копію Вашої петиції, яку Ви мені надіслали, та яка відноситься до справи насильства і репресії українських інтелектуалістів урядом Совєтського Союзу. Будьте переконані, що я розумію Вашу турботу висловлену Вами в цій справі. Я віддавна вже глибоко стурбований долею громадян України, де фундаментальні права і стремління до самостійности постійно придушуться, як наслідок совєтської політики. Подробиці про моє становище до цієї справи знайдете в залученій копії моєї заяви в Сенаті з нагоди Дня Незалежности України".

В залучені кожному адресатові сенатор Джевіс переслав згадану копію дуже прихильної для української справи його заяви.

Акція українців в Асторії заслуговує на увагу і її повинні наслідувати всі інші наші громади. Через добрі контакти з законодавцями і впливовими політичними діячами в цій країні ми можемо мати поважні успіхи, та завдяки їхнім публічним виступам, добитися облегшення долі для наших братів на Батківщині.

ПЕРЕСУНЕНИЙ ЮВІЛЕЙ

Заплянований на 8-го червня ц.р. ювілей 55ліття професійної праці Іванни Шмериковської - Приймової, з незалежних від Ювілятки причин, не відбудеться у назначеному дні. Ювілейне вшанування пересунено на осінь. Українське громадянство буде своєчасно про це повідомлене.

В ШІСТНАДЦЯТУ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Невіджалованої
ДРУЖИНИ, МАМИ, БАБУНІ і СЕСТРИ

сл. п.
ЛІДІЇ ПОСТОЛЮК

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА
в п'ятницю, дня 7-го червня 1974 року
година 7:30 рано
в Українській Католицькій Церкві
св. ап. Петра і Павла
Bentley Avenue, JERSEY CITY, N.J.

Про молитви за Спокій Її Душі просять:
муж — ПЕТРО
доня — ІРЕНА з мужем ЮРІЄМ ПОТОЧНЯКОМ і дітьми: АНТОНІЄМ і ЛІДІЄЮ
сестра — ДАНУСЯ з мужем ОРЕСТОМ ГОРОДИСЬКИМ і дітьми: ОРЕСТОМ і АНДРІЙКОМ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
наших Найдорожчих

бл. п.
СОФІЇ і ЮРІЯ ЛІЩИНСЬКИХ

будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
в дні 13-го червня 1974 року
в Амстердам, Вотервліт, Н. Й.
і Підсфілд, Масс.;
в дні 14-го червня 1974 року
в Коговз, Н. Й.

Про молитви за спокій Їх душ просять:
ЯРОСЛАВ ЛІЩИНСЬКИЙ, муж і батько
ЛЮБА ЛІЩИНСЬКА, дочка і сестра
ЄВГЕН ЛІЩИНСЬКИЙ, син і брат
ОЛЬГА ГНАТИШАК, мама і бабуня
о. ЛЕВ ЛІЩИНСЬКИЙ, батько і дідуньо
МАРІЯ ХРОМОВСЬКА, тета

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що в неділю, 2-го червня 1974 р. упокоїлась в Бозі, наша Найдорожча
МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п. АННА ҐОРАЛЬ
з дому АНДРЕЗКА

вдова по бл. п. ІВАНОВІ, нар. 1891 р. в Україні.

Тіло Покійної спочиває в похоронному заведенні Edward D. Lynch Funeral Home, 43-07 Queens Blvd., Sunnyside, N.Y.

ПОХОРОН в середу, 5-го червня 1974 р. з того ж похоронного заведення до церкви св. Юра в Ню Йорку о год. 9:30 рано, а опісля на цвинтар Кальварія в Ню Йорку.

В глибокому смутку:
донька МАРІЄН КУРЕК
внуки: МЕРИЛИН КЕЛЛИ і БАРВАРА ЕСКОБАР
2 правнуки

Замість квітів на свіжу могилу невіджалуваної Товаришки Праці — довголітньої учительки на рідних землях і Школи Українознавства в Чикаго,

бл. п. Павлини Павлюкової

складають суму 52.00 доляри
на Об'єднання Працівників Дитячої Літератури
УЧИТЕЛЬСЬКИЙ ЗБІР ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА і
ТОВ. УКРАЇНСЬКА УЧИТЕЛЬСЬКА ГРОМАДА в ЧИКАГО

ПОДЯКА

Приношу подяку всім Тим, хто віддав останню прислугу моєму Незабутньому ЧОЛОВІКОВІ

бл. п.
ВАСИЛЕВІ ЯКОВИЧУ СЕГЕЙДІ

Щира подяка Високопреосвященному Митрополитові Мстиславові, що очолив Панахиду в Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку і попрощав Покійного своїм зворушливим архипастирським словом.

Дякую Її Високості Гетьманівні Єлисаветі Кужим-Скоропадській, Верховному Керманичеві Гетьманського Руху за вислови співчуття в моєму горю.

Сердечну подяку складаю Всечесним Отцям, що так численно взяли участь в Панахидах у похоронному заведенні, а також в Заупокійній Службі Божій і на цвинтарі: Отцям Протопресвітерам — А. Селепині, Ф. Форостію, С. Білякові, І. Данилевичеві, Ф. Шпаченкові, І. Ткачукові, о. Митратові П. Фальковi; Отцям Протоієреям — В. Базилевському, М. Землячейкові, П. Креті, Ф. Істочину, С. Неприльові, С. Новицькому.

Окремо дякую Всечесному о. Прот. П. Креті, хорові й всім хористам Церкви-Пам'ятника в Бавнд Бруку. Також щира подяка п-і Ганні Шерей, проф. В. Завітневичеві, п. П. Куриленкові п. Д. Олійникові, п. А. Гончарову.

Найщиріша подяка Всечесним о. Протопресвітерам Ф. Форостію, І. Данилевичеві, о. Митратові П. Фальковi, о. Прот. С. Новицькому, о. Прот. В. Базилевському, д-рові Б. Ковалеві і Ред. П. Яминкові за щирі і теплі прощальні слова на Панахидах, над могилою і на поминальному обіді.

Зокрема дякую Найвищій Колеґії Гетьманського Руху, Президії Ради й Управи Гетьманського Руху, Головній Управі Української Гетьманської Організації Америки, Дирекції Видавництва і Редакції „Батьківщини".

Дякую Побратимам і Друзям за співчуття, листи, квіти, пожертви на Служби Божі і добродійні цілі: панству М. Королишиним, інж. М. Боярові, панству Вакуловським, полк. Янову, полк. В. і С. Дітелям, полк. А. і Є. Кметам, Отцеві і Пані-матці В. Метельницьким, о. Д-рові Ю. і Пані-матці Шумовським, о. Прот. Б. і Пані-матці Желехівським, п-і Є. Силенко, п-і В. Ковальовій, панству С. Ф. Небожинським, А. і Х. Огієнкам, К. і І. Яцевичам, родині Монастирських, інж. Ю. Храмості і моїм співпрацівникам CBS.

Щиро дякую Сестрицтву Св. Покрови в Бавнд Бруку за співчуття і пожертву на Фонд ім. Лесі Івченко, дякую за квіти і співчуття Ансамблю Бандуристок ім. Лесі Українки в Бавнд Бруку.

Сердечна подяка Всім, хто віддав останню прислугу в похоронному заведенні і взяв участь в похороні.

Щире спасибі Сестрицтву Св. Покрови при Церкві-Пам'ятнику за приготовання поминального обіду.

Буду молити Всевишнього, щоб винагородив Вас усіх своїми щедрими ласками.

Горем прибита:
дружина ГАЛИНА і Родина

„День Союзянки" Окружної Ради й Відділів Округи СУА Ню Йорк

Старанням Окружної Ради СУА Ню Йорку під головуванням Оксани Рак і при співучасті Відділів СУА нюйоркської Округи вперше на її терені відбудеться „День Союзянки" в неділю 18-го серпня ц. р. на Союзівці. „День Союзянки" нюйоркської Округи буде радісним прелюдом до недалекої 17-ої Конвенції СУА в 50-ліття цієї організації. На цю імпрезу організаторки запрошують членство нюйоркської й суміжних Округ з родинами й зацікавлених працею СУА громадян.

Ціллю „Дня Союзянки" є затіснити взаємини й співпрацю між Окружною Радою й Відділами, дати змогу членству окремих клітин із різних місцевостей пізнати себе ближче й обмінятися думками, познайомити учасників імпрези з ідеями, цілями й програмою праці СУА та засобами її здійснювання, приєднати нових членів, врешті провести спільно час у погідній і дружній атмосфері.

У програмі „Дня Союзянки" буде спільний обід, показ застосування вишивки до модерного одягу й мистецько-розвагова частина, яку спільно приготує культурно-освітня референтка Окружної Ради Надія Савчук і імпрезова референтка Окружної Ради Катерина Палуга при допомозі їхніх комісій.

З долини міста Ню Йорку будуть зорганізовані автобуси на Союзівку.

Подробиці імпрези будуть своєчасно подані до відома зацікавлених оголошеннями в пресі й іншими засобами масового порозуміння.

До побачення на Союзівці у „День Союзянки" 18-го серпня ц. р.

Марія Барагура
Пресова референтка Окружної Ради СУА Ню Йорк

„РІПКА"

Казочка „Ріпка", підготована п-ні Мартою Савицькою, учителькою Музичного Дошкілля в Ньюарку, захопила численну авдиторію, зложену не тільки з бабунь, дідів, діток і мамів, але й з посторонніх гостей.

Діючими особами у казці були три-, чотири- й п'ятьлітні діти, які прекрасно справлялися зі своїми ролями; виходили і сходили зі сцени самі, слідкуючи за тактом музики, докладно виконували вивчені рухи і зовсім не збивалися із роль під „обстрілом" численних фотокамер. Таке взірцеве виведення казки можливе тільки при великому вкладі праці фахової учительки і здисциплінованого колективу дітей, як також при допомозі жертвенних матерів, які довозять дітей здалека, співпрацюють з учителькою, подбавши про прекрасні костюми, варті перших нагород.

Проєкти костюмів, декорації і музичне тло належали самій учительці.

А була вона, ота „ріпка", неабияка. Велика, гожа, розмашиста. Дід і баба її доглядали, підкопували, підливали, дощик її росив, хмаринки від спеки хоронили, громи й лискавки біля неї били, та сонечко зійшло, темряву розвіяло і ріпка виросла, котикові, собачці, мишці і квітам на радість, дідові, бабі і дівчинці на потіху.

Вдячні батьки обдарували учительку квітами і цінним дарунком.

Казочка „Ріпка" входила в програму дитячої забави, що її влаштував 86-тий Відділ СУА в Ньюарку, який внедовзі обходитиме своє десятиліття. Відділ цей нараховує 45 членок, молодих матерей, згуртованих в жіночій організації, якої одним із головних завдань є вирощування отих „молодих ріпок" української матері. І тільки від добрих, молодих матерей, повних зрозуміння і великої відповідальности залежатиме ріст і цвітіння рідних, українських „ріпок".

У казці приймали участь такі діти: Нана Граб, Анетка Олесницька, Данчик Олесницький, Уляся Бушнель, Марко Липнецький, Таня Коваль, Лада Галій, Олесь Данчик, Марко Боднар, Доріян Юрчук, Стефко Панас, Роксоляна Кузмак, Дора Тершаковець, Рома Кігічак, Таня Явна, Павло Білинський, Ігор Мулик, Христина Дзінгала, Марта Мулик, Тамара Загайкевич.

Забавою й технічною допомогою у виведенні „Ріпки" займався комітет пань: Наталка Клапіщак — голова, Мирося Граб, Ліда Цяпка, Оксана Стеранка.

Слід підмітити, що в суботу, дня 19-го травня, п-ні Марта Савицька вивела зі своїм Дошкіллям цю саму казку в авдиторії Лютеранської Церкви. Чужинецька публіка сприймала „Ріпку" зі захопленням, а заряд лютеранської парохії віддав до диспозиції Садочка свої люксусові приміщення. І. С.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮСТИНА ГАРМАТЮК — чл. УНСоюзу, Від. ч. 58 в м. Ютика, Ню Йорк. Померла на 82 р. життя. Покійна народилася в Україні, і стала членкою УНСоюзу в 1933 р. Полишила в смутку трьох синів: Миколу, Володимира і Василя з родинами. Похорон відбувся 18 березня на цвинтарі Укр. Правосл. Церкви в Ютика, Н.И.
Вічна Їй Пам'ять!
Марія Ковалевська, секр.

ВЕРЕМЧУК ЮРІЙ — член УНСоюзу, Від. ч. 277 Т-ва Ст. Джан Сосайті в Гарфорді, Конн. Помер на 46 році життя. Покійний народився в селі Секоня, пов. Ковель, Україна, і став членом УНСоюзу в 1964 р. Полишив у смутку дружину Іванну, 3 синів: Юрко, Павло і Петро. Похорон відбувся 6 березня на цвинтарі Бавид Брук, Ню Йорк.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Від. 277

ІВАН ВИСОЧАНСЬКИЙ — член УНСоюзу, Відд. ч. 219 Т-ва Мих. Грушевського в Ньюарку, Н.Дж. Помер на 75 році життя. Пок. народився 1899 в Україні, а членом УНСоюзу став в 1944 р. Полишив у смутку сина Богдана. Похорон відбувся 4 лютого на цвинтарі Голливуд Меморіял Парк, в Юніон, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відд. 219

ІРИНА ШВІДРИК — членка УНСоюзу, Відд. ч. 325 Т-ва Зап. Січ в Брук, Н.И. Померла на 74 р. життя. Пок. народилася 1900 р. в Городенці, Галичина, і стала членкою УНСоюзу в 1944 р. Полишила в смутку доньки: Ольгу і Анну. Похорон відбувся 20 квітня 74 на цвинтарі Мт. Олівет.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відд. ч. 325

МИХАЙЛО ГІРНЯК — член УНСоюзу, Відд. ч. 259, Т-ва Непор. Пресв. Діви в Чикаго, Ілл. Помер на 79 р. життя. Пок. народився в Перемишлі, Галичина, а членом УНСоюзу став в 1923 р. Полишив у смутку дружину Олену, доньку Іванну і сина Ельмер; також 4 внуки і 2 правнуки. Похорон відбувся 1 травня 74 на цвинтарі св. Миколая в Парк Рідж.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відд. ч. 259

МИХАЙЛО ЧЕРВІНСЬКИЙ — член УНСоюзу, Відд. ч. 241 Т-ва Івана Франка в Вунсокер, Р.І. Помер на 78 році життя. Пок. народився 1895 в Україні, а членом УНСоюзу став в 1935 р. Полишив у смутку доньку Марію і 3-ох внуків. Похорон відбувся 1. травня 74 на цвинтарі св. Карла в Блекстоне, Масс.
Вічна Йому Пам'ять!
Жанет Бардель, секр.

МАРІЯ ТЕРЕБУШКА — членка УНСоюзу, Відд. ч. 217 Т-ва св. Йосафата в Рочестері, Н.И. Померла 20 квітня 1974 р. Пок. народилася в Україні, членкою УНСоюзу стала в 1923 р. Полишила в смутку мужа Івана, сина Петра і дві доньки: Анну й Марію; 4 внуки, 2 правнуки та 1 сестру. Похорон відбувся 24 квітня 74 на цвинтарі Голі Сепульчре в Рочестері.
Вічна Їй Пам'ять!
Т. Кубаріч, секр.

ПАРАНЯ КОРИТАШ — членка УНСоюзу, Відд. ч.123, Т-ва св. Марії в Скрентоні, Па. Померла на 80 р. життя. Пок. народилася в Галичині, а членкою УНСоюзу стала в 1919 р. Полишила в смутку Марію, Катерину, Олену, Дороту, Михайла і Йосифа; 25 внуків і 6 правнуків. Похорон відбувся 4 травня на Парафіяльному цвинтарі св. Михайла в Скрентоні.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відд. ч. 123

ЯВДОХА ЛОЦУНЯК — членка УНСоюзу, Відд. ч. 308 Т-ва Св. Михайла в Іст Ст. Люїс, Ілл. Померла на 82 р. життя. Пок. народилася в Тернополі, Галичина, і стала членкою УНСоюзу в 1919 р. Полишила в смутку сина Гаррі, та доньки Францішку, Юлію і Олену. Похорон відбувся 18 квітня 74 на цвинтарі Кальварія в Едвардсвілле, Трой, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Петро Івасишин, секр.

ВАСИЛЬ ГУЛА — член УНСоюзу, Відд. ч. 259, Т-ва св. Непор. Діви в Чикаго, Ілл. Помер на 81 р. життя. Покійний народився в Україні, а членом УНСоюзу став 1915. Полишив у смутку дружину Павлину, доньки Стефанію і Анну, синів Карла і Стефана, та 8 внуків і 2 правнуків. Похорон відбувся 6 квітня на цвинтарі св. Марії в Евергрін Парк, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Юлія Гуглік, секр.

ПЕТРО МОДНИЙ — член УНСоюзу, Відд. ч. 334, Т-ва Івана Франка в Клівленді. Помер на 78 р. життя. Покійний народився в Україні, а членом УНСоюзу став 1931. Полишив у смутку дружину Анну, доньку Тіллє, 2 правнуки і 8 правнуків. Похорон відбувся 25 квітня 74 на цвинтарі Бруклін ГТС. в Клівленді.
Вічна Йому Пам'ять!
Стефанія Бохенек

МАРІЯ СТРУХ — членка УНСоюзу, Відд. ч. 379, Т-ва Св. Юрія в Чикаго, Ілл. Померла на 69 р. життя. Покійна народилася в Зеленицїв, Барашів, Україна, і стала членкою УНСоюзу в 1955 р. Полишила в смутку мужа Річарда, сина Віктора та 1 внука. Похорон відбувся 15 квітня 74 на цвинтарі Меморіял Парк в Скукі, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Мих. Семків, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 8-го ЧЕРВНЯ 1974 р.

НЮ ЙОРК, Н. И. Збори Б-ва св. Володимира 130 Відд. о год. 5-ій по пол. в домівці Укр. Кат. Ветеранів при 33 Схід 7-ма вул. — Ю. Юрків, секр.

ЧИКАГО, Ілл. Місячні збори збори Б-ва св. ап. Петра і Павла 220 Відд. о год. 7-ій веч. при 1915 West 51st St., Е. М. Влідий, секр.

MONESSEN, Pa. Місячні збори 338-го Відд. о год. 1-ій по пол. в Укр. Залі на 2-ій вул., 213 Скунмекер Авеню. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — П. Янковський, предс., М. Куць, секр.

ГАРИ, Інд. Піврічні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 100 Відд. о год. 2-ій по пол. в залі Pittman — 51st Ave. & Penn St. Є Важні справи. Проситься вирівняти членські вкладки. — Управа.

НЕДІЛЯ, 9-го ЧЕРВНЯ 1974 р.

РОЧЕСТЕР, Н. И. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 367 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі На порядку: звіти делеґатів та збирання вкладок. — И. Дзюба, гол. М. Лилак, кас., В. Попович, секр.

НЕДІЛЯ, 16-го ЧЕРВНЯ 1974 р.

РОЧЕСТЕР, Н. И. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці 36 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр. Амер. Клюбі при 292 Гадсон Авеню. Проситься чл. прибути. — Стелла Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

ТАРЗАН, Ч. 7127. ТРУДНА ЗАГАДКА

Петре, поглянь на форму цих ран... Здається, неначе вони заподіяні з кулемета!
Маєш рацію, Тарзане!

Це складна справа... Неодмінно один з моїх помічників, які патрулюють заповідник, почув би постріли!

Але, Комішенере, мої люди дуже пильні!
Хіба що вони тому не чули, бо не було жадного звуку!... Можливо браконьєри вживають якийсь рід глушителя на цьому кулеметі!